

S kärlekens namn

Det är insamlingsgala i Globen och rak inräkning. Ett-två-tre-fyra. Introt är fyra takter, de få ackorden är fundamentet, de ska bära Carola Häggkvist över Globens scen i fem minuter och tolv sekunder som säger allt. Fem minuter och tolv sekunder man kan bli besatt av.

»Jag fick ut allt den gången«, säger Carola senare. »Folk kommer fram och kommenterar det på stan och sådär.«

Scenen flödar i ljusblått. Basisten Ove Andersson gör ett litet glissando in i den matande baslinjen som gör hans instrument till det viktigaste i U2:s *Pride (In the name of love)*. Carola stiger ut inför en publik på tio tusen utan att glömma tv-tittarna. Hon suger in kameran med blicken. »One man come, in the name of love, one man come and go.«

Hon har svart knälång v-ringad klänning med rött foder. Höga stövlar med rak klack, det plattångade håret högt uppsatt, möjligen med några extensions för extra volym.

Orkestern bär smoking. Det är ingen idealisk arbetskläder, särskilt inte för trummisen Staffan Brodén, som inte släpper Carola med blicken. Han har visserligen dirigenten i blickfånget också, men han insåg redan under repetitionerna

att den som verkligen leder bandet, det är kvinnan där framme vid scenkanten. Fyrtioåtta sekunder in i låten kommer den första refrängen. Carola tar fyra-fem korta trippande steg i takt med Staffan Brodés virvel, som om hon tar sats. Sedan sitter den första tonen där, uppe i taket.

Hon har bytt ut två ord i texten. »In the name of love, what more in the name of love« blir i stället »In the name of love, one man in the name of love«. Sången är skriven till Martin Luther King, men i Stockholm denna kväll är den en hyllning till Jesus Kristus. Försök att ta bort Carolas religiositet ur hennes konstnärskap. Du ska se att det inte går.

Efter en minut och tjugofyra sekunder, på väg in i den andra refrängen, riktas strålkastarna i arenan upp mot fem tusen körsångare i bylsiga vita collegetröjor på läktaren bakom bandet. Carola höjer vänster arm mot dem. De är för många och för utspridda för att kunna höra bandet och varandra genom ett vanligt monitorsystem. I stället har produktionsteamet skaffat sändningsrätt över en lokal radiofrekvens och alla i kören har utrustats med en liten radiomottagare.

»Jag var arton år. Vår musiklärare skickade in oss, vi hade turen att komma med med hela gymnasiekören«, berättar Anna Österman från Lidingö.

»Vi repade i Konserthuset i förväg, ganska noga, men just det här numret fick vi inte veta så mycket om. Det var i princip bara några minuters genomgång just när vi skulle gå hem, det här är enkelt, det bygger på kraft, det här är vad ni ska sjunga. Ingen sa vilken artist som skulle göra låten, och

det låter kanske konstigt, men jag hade aldrig hört den förut heller. I dag är det en av mina absoluta favoriter, och jag vill hävda att Carolas version spöar originalet.«

På dagen för spelningen slussades körsångarna in på Johanneshovs isstadion intill Globen i jämna hundratal. Svarta byxor eller kjolar var direktivet, de gråvita college-tröjorna fanns i fem storlekar. Publiken kom, och Robyn sjöng, och Patrik Isaksson sjöng, och Jessica Folcker sjöng. Sist sjöng Carola.

»Det hade inte varit schyst om någon annan skulle ha försökt gå på sedan, inte efter den explosionen.«

Anna Österman letar lite i minnet.

»Det jag minns är att vi kände energin från Carola. Rakt upp till oss på läktaren. Vi stod där och kände ... det är ju Carola! Nu ger vi allt vi har!«

Två minuter och fyra sekunder in kommer låtens karaktäristiska »oh-oh«-parti. Carola backar på scenen, som måste mäta minst tjugo gånger fyrtio meter, och ställer sig nära orkestern. Hon blundar. Hon fyller i tonbilden med sina »oh-o-o-oh«. Nästan lojt, utan någon riktig satsning.

Det märkliga är hur hon håller mikrofonen, en vanlig sångmikrofon av märket Shure. Den är minst tjugo centimeter från hennes mun. Ändå låter det rätt. Det går egentligen inte. En sådan mikrofon är konstruerad för att sångaren ska gå nära, riktigt nära. Ju längre bort från munnen den kommer, desto mer domineras ljudet av diskant. Mellanregister och bas försvinner. Om inte ljudkällan är enormt stark, förstås. Då spelar det inte så stor roll.

Carolas stämband regleras av en muskel som är ungefär lika stor hos alla människor. En halv lillfingernagel kanske. Hon sjunger sällan eller aldrig upp inför en konsert. Hon gör sällan eller aldrig några sångövningar längre, har lite skuldmedvetet sagt att hon kanske borde.

Efter två minuter och fyrtiofem sekunder går Carola rakt fram mot scenkanten igen, och börjar klappa händerna. Hårt och bestämt, på taktslag två och fyra, och hon får med sig hela Globen. På väg mot refrängen sänker hon händerna lågt, lågt och liksom lyfter alltihop själv, uppåt, framåt, mer, starkare. I den redan höga refrängen gör hon en extra utveckling uppåt, en frasering som egentligen inte ska vara möjlig, och som bara någon som inte behöver spara rösten skulle ge sig på.

Den sista versen, som mer uppenbart handlar om mordet på Martin Luther King, sjunger Carola inte.

Efter fyra minuter och fem sekunder står det klart att sången har fått eget liv. Dirigenten Fred Sjöberg har i alla fall inte kontroll längre. Han är klar för dagen, står och svajar med kroppen, klappar takten med ett lycksaligt leende under sin krulliga lugg. Säger i dag att han där och då fick vara med om något fantastiskt, en osannolik kraftupplevelse, »något som jag tror etsade sig fast för livet för alla som var med«.

Han minns att han tänkte tillbaka på eftermiddagens repetitioner. Redan då hade han känt att detta skulle bli något alldeles extra, att det skulle kunna »smälla till ordentligt«, som han säger. Carola hade gett sina instruktioner, exakt så och så ville hon att bandet skulle spela.

»Carola har ju *star quality*. Hon har en enormt stark personlighet. Så när hon satte första refrängen var det som en ... energiexplosion. Energin sprutade lika mycket mot oss som stod bakom som mot publiken.«

Fred Sjöberg letar i minnet efter jämförelsepunkter, andra framträdanden, andra konserter. Hittar inget som riktigt matchar.

»Alltså, en sådan här sak får man vara med om några få gånger i livet som musikanter, att något händer med det musikaliska och det artistiska så att allt stämmer. Hela den musikaliska kroppen blir ett. Allt hänger ihop. Man hittar den där bästa vågen, och så kommer man upp på den, och man kan surfa länge länge. Tänk dig lyckan jag kände.«

Bildproducent för tv-sändningen var Mats Jankell. Han minns ingenting från den här dagen, ingenting alls, utom de fem minuterna med Carola:

»Det hon fick fram då, det liknade inget annat jag har sett henne göra. Det blev några väldigt snygga steadicam-åkningar, det var ett relativt nytt grepp på den tiden, och vi hade den där gigantiskt stora scenen att leka med. Det var makalöst.«

Ytterligare nitton sekunder går, och Carola vänder sig mot orkestern, som för att förmå den att slå av. De kommunicerar inte riktigt. Alla fortsätter spela, fem tusen sångare ger allt: D, G, C, A-moll. »In the name of love, one man in the name of love.« Carola är inte den som är den. Hon vänder sig till publiken och ropar »Hela Globen!«

Och rösten som har fyllt hela rummet, laddat orkestern

och kören med hennes övertygelse, med vad det betyder att inte bara vara Carola utan att ha varit CAROLA långt innan gymnasieeleverna i kören föddes – plötsligt bär den rösten ingenstans. När hon ropar »Hela Globen« låter hon inte som om hon visste att vi alla har gåshud. Hon låter som en vanlig tjej. Hennes pratröst får inte fäste. Orden försvinner ut i luften.

En sekund till, ett »oh-o-o-oh« till, Carola laddar för en sista refräng.

Samtidigt har trummisen, Staffan Brodén, insett att det i det här läget bara är han som kan sätta punkt, att det bara är han som kan stoppa det skenande tåget. Han kastar en blick mot slagverkaren Henrik Nordenback på sin högra sida, ropar något till Ove Andersson och gitarristen Magnus Bengtsson framför honom, matar slag mot sina Zildjian-symbaler för det klassiska slutet i konsertsammanhang. Carola är inte riktigt med, har redan tagit sats för en till refräng, men finner sig blixtnabbt och rätar upp ryggen till en slutpose.

Avslaget kommer på en enda klar, hög, ren och oändligt stark ton.

Jubelskriken på arenan skär i öronen, Carolas ögon glittrar och hon blinkar bort en tår. Applåderna tar inte slut, för de tio tusen som är där har hört vad många andra har hört före dem. Den rösten kommer inte härifrån.